

■ Kjeld Lauritsen spillede bl.a. sit nummer "February Blue" om tiden, da hans far lå på Svendborg Sygehus.

Smooth, loose med dansende pedal-fødder

■ Koncert med
bysbarnet Kjeld
Lauritsens orkester
Hammond Organ
7 blev et velspillet
tilløbsstykke

MUSIK

"Hammond Organ 7"

Musikeres døgnrytme er vendt på hovedet. Det ved vi jo. Derfor undrer det heller ikke, at Kjeld Lauritsens vuggevise, "Lollies Lullaby", ikke er en sang at sove til, men at vågne på.

Arne B. var proppet til sidste kvadratcentimeter. Scenen ligeså, for hvor der normalt er plads til max fire, stod der nu syv musikere. En blæsersektion på fire, guitar, trommer og Kjeld Lauritsen himself og hans monstrøse

Hammond orgel, som blev trakteret med både fingerfærdighed og en ivrigt dansende venstrefod på pedalerne.

Også i vuggevisen, der ligesom de øvrige musikstykker fik en lille anekdote med: Kjeld var på jazzkursus. Havde jammet i timevis og skulle nu spille nummeret "Pilgrim", som ikke var hans eget, da Lesley-højtaleren nægtede at medvirke. O.k., konstaterede Kjeld Lauritsen, vi snupper den senere. Men da tiden var inde og han havde talt sit ... 1-2-3-4, var melodien pist væk. Ikke akkorderne og rytmen - så det blev til et nyt nummer. Denne gang hans eget - med stjalne akkorder.

Aftenen i Giant Steps regi blev en på alle måder varm oplevelse. Ikke alene strømede velviljen mod scenen og de syv musikere, den hjemvendte Svendborg-søn, Kjeld Lauritsen, på drønende og ekvilibrisk hammondorgel, Christina Dahl og Christina von Bülow på saxer, den ene skarp og stringent, den anden smooth, loose og indsmigrende, Peter Marott på livsglad trompet, Lis Wessberg på mild og blød basun, Per Gade på effektiv guitar og Espen Laub von Lillienkjold med sine solobejstrede trommerytmer og ditto hvirvler.

Også musikernes sikre sammenspil og spilleglæde gjorde musikoplevelsen unik.

Kjeld Lauritsens intention var oprindeligt kun at spille egne numre i sin barndoms by. Men da han selv fandt det kedeligt, mente han også, at publikum ville kede sig og valgte i stedet at benytte sig af numre, skrevet af samtlige musikere undtagen trommeslageren.

Repertoiret blev derved særdeles afvekslende - fra Peter Marrots reggae til rå blues, fra Christina von Bülow's tilbagelænedede kræs for øregangen til Per Gade *med sin spades* "King of the Ghetto", basunistens "Beautiful People" og Christina Dahls "Precious".

Af Iben Friis Jensen
ibfj@faa.dk